

Че иде ми: душата си да дамъ
за черквата! . . . Разбирашъ ли ме, братъ!

Иосифъ.

Щомъ даде ти кесията жълтици,
събирани съсъ трудъ и съсъ пестене
за общото — и приказка неще,
че черквата те радва отъ сърдце.

Ралко. . . Че черкова — това е света сила,
коя съсъ пламъ душитѣ ще събуди. . .

Иосифъ. И за туй я — днесъ всѣки е готовъ
и риза отъ гърбъ тукъ да донесе.

Ралко (като погледва черковата)

Пъкъ черкова ли майсторътъ издигна!
Ненагледна — въ небето е стигнала!

Иосифъ. Жамията — тамъ и свети Спасъ тукъ
Не ще да иматъ разни на свѣта.

Ралко. Дано сме само до края послушни —
Тогазъ бжди увѣренъ, че ще бжде. . .

Иосифъ. Ако и ти. . . Ти който като синъ
на майстора си послушенъ, преданъ. . .

Ралко. Старая се. Че тѣй го азъ почитамъ!
живота си — бихъ далъ безъ колебане.

Иосифъ. Очудвашъ ме, когато виждамъ какъ
прислужвашъ му. Азъ втори неznamъ: —
и готвишъ му, и грижешъ се за него. . .

Де майка му, отъ нѣйде да те виде!
би плакала, тѣй както майка знай,
отъ радостъ, че синъ ѝ е тѣй добре.

Ралко. И никога не ще да ми дотѣгне!

Какъ милъ ми е! . . . А, горкиятъ, какъ страда!

Иосифъ. Че по какво?

Ралко. Все Зита спомня въ сънь.

Иосифъ (Спомнилъ си).

Тѣй! . . . Зита. . . тя! . . . Не бѣше то любовь!

(Мълчание).

Въ това време се вижда какъ отъ разни мѣ-
ста се задаватъ по единъ-двама, стиснали нѣщо
подъ мишница — даръ за зидаритѣ. На нѣкои